

[Poul Møller.]

skatteforliget overholdes og den bundne opsparing opgives.

Hvis en regering siger, at det er umuligt at holde statens udgiftsstigning inden for et beløb på 1 milliard kr., omkring 10-12 pct. af statsudgifterne, giver en sådan regering sig selv et meget dårligt skudsmål. En finansminister — som jeg i øvrigt naturligvis vil gratulere i dagens anledning — bør være henrykt for en stigning i indtægterne på omkring 12 pct., og hvis han ikke kan indrette sin udgiftspolitik i overensstemmelse hermed, har han ikke den styrke, som skal til for at være finansminister. Derfor vil jeg ønske for ham på hans 50 års dag, at han i de næste 50 år vil få det, han måske hidtil har manglet blandt sine fremragende evner, nemlig styrke og kraft til at kunne sige nej, sige nej til hele det ministerium og hele den samling kolleger, han sidder midt iblandt.

Det er nemlig opgaven at lægge udgiftspolitikken til rette efter indkomsterne. Hvis staten stadig tror, at den kan lægge indkomstpolicen til rette efter udgifterne, vil den blive ved med at forcere inflationen, og så skabes der ikke orden i landets økonomi.

Regeringen må derfor ikke vente, at vi andre tør indlade os på et forlig, som vil være forgæves, hvis disse synspunkter ikke respekteres. Forsøget på at søge statsudgifterne dækket ved en bunden opsparing skulle være overflødig, hvis man reviderer udgiftsbudgettet, så det holder sig inden for den forventede indkomststigning.

Der er blevet gjort nogle bemærkninger om skatteforliget fra i fjor. Det var det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der kom med nogle udtalelser herom. Jeg troede, at vi var ovre denne diskussion. Jeg troede, at når regeringen nu havde fremsat forslaget om bunden opsparing, var det, fordi regeringen havde måttet erkende, at forliget fra i fjor måtte overholdes, og at man ikke kunne begynde at forhandle om et nyt forlig med at bryde et gammelt.

Men dette forslag om bunden opsparing må naturligvis ses i sammenhæng med den skatteomlægning, som finder sted som en følge af forliget fra i fjor. I fjor enedes vi om den sociale balance, der skulle være med hensyn til byrdefordelingen, vi enedes

om den vægt, hvormed statens udgifter skulle hvile på borgerne i det kommende finansår. Det var ganske klart, at da vi enedes om skattelovgivningen for 1963-64, om regler for, hvordan de direkte skatter skulle påhvile de enkelte indkomster, var denne byrdefordeling netop et led i forliget. Nu kommer regeringen så og siger: ja, det opfylder vi også, men samtidig fremsætter vi lovforslag, som vil medføre, at den byrdefordeling, vi enedes om, ikke bliver opfyldt.

Nu ved jeg godt, at regeringen vil hævde, at den opfylder forliget ved på én gang at acceptere skattelettelsen og stille forslag om en bunden opsparing. Men det er dog vel et spørgsmål, om det helt er respekt for en indgået politisk aftale, der her lyser ud af regeringens fremgangsmåde. Hvis det f. eks. havde drejet sig om en ekstra skat, man havde pålagt, samtidig med at man gennemførte skatteforliget, ville alle så ikke have været klar over, at dette var en for kraftig og for tyk omgælse af skatteforliget? I stedet for en ekstra skat laver man nu en bunden opsparing og siger, at det jo er noget helt andet, fordi det er en opsparingsordning. Det er det måske også, når disse penge til sin tid kommer tilbage, men så skal de jo igen betales af skatteyderne. Det må vi aldrig glemme. Det lyder meget godt, at skatteyderne ved, at de får disse penge tilbage, men de kan kun betales tilbage, hvis skatteyderne selv betaler dem en gang til. Derfor tror jeg nok, at der er grund til at sætte et spørgsmålstegn ved dette.

Det minder mig noget om den far, der skulle lokke levertran i sit barn og sagde til ham: du får 25 øre i din sparegris for hver gang, du tager en skefuld levertran. Da så sparegrisen skulle slagtes og alle de mange 25-ører kom ud, sagde faderen: kan du så gå hen og købe en stor flaske levertran for pengene. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Begge dele var godt!). Ja, det var måske et godt formål, men det var nok ikke det, drengen havde tænkt sig med det. Spørgsmålet er, om statsministeren skal være ikke bare tingets, men folkets fader og formynder. Det er en af de ting, vi har protesteret imod; her er vi lidt uenige også i principerne. Når vi taler om formynderstaten, ser vi meget nødig, at statsministeren eller andre skal være folkets formyndere. Vi mener, at folk skal have lejlighed til og